

Naš denarni zavod.

Geslo: Kar plodonosno naložim,
v pomoč le sebi podarim.

Hranilnica in posojilnica Učiteljskega konvikta v Ljubljani,
registrovana zadruga z omejenim jamstvom.

Vplačuje in izplačuje se vsak četrtek od 11.—12. ure dopoldne in vsako soboto od 5.—7. ure zvečer ali pa vsak dan potom poštne nakaznice ali c. kr. poštne hranilnice (čekovni račun št. 866.312). Za drugače storjena vplačila zadruga ni odgovorna. Sprejem hranilnih vlog po 4%, oddaja posojil na osebni kredit po določenih rokih vračevanja (glej spodaj) proti zadostni varnosti. Za tako velja: vsaj eden dober porok (in plačnik), zastava premičnih, zemljišč in vknjiženih terjatev, predznamba na plačo ali penzijo.

Prošnje za posojila brezplačno proti vpošiljavi 20 h v poštinih znamkah za frankaturo. Tudi prošnjam za posojila naj se priloži poštna znamka za 10 h za dopošiljatev rešitve.

Vsakih 100 K posojila (dva pasivna deleža) se vrača po načinu:
A v 12 mesečnih rokih, in sic. 11 rokov à 9 K — h, 12. rok 4 K 73 h
B » 18 » » » 17 » » 6 » — » 18. » 3 » 56 »
C » 24 » » » 23 » » 4 » 50 » 24. » 4 » — »
D » 38 » » » 37 » » 3 » — » 38. » — » 66 »
E » 46 » » » 45 » » 2 » 50 » 46. » 1 » 81 »
F » 60 » » » 59 » » 2 » — » 60. » — » 70 »
G » 70 » » » 69 » » 1 » 75 » 70. » 1 » 42 »
H » 85 » » » 84 » » 1 » 50 » 85. » 1 » 26 »

Zadružni lokal je v Ljubljani, Zaloška cesta št. 5.

Knjiga prirode.

Spisal J n.

(Konec.)

»No, kam si se pa ti zamislil! Ali tebi ne velja ta večer?« S takimi besedami me vzdrami Breznik. Gaudeamus igitur . . . bibamus bonum vinum!« Tako nas izpodbuja dvakrat plačani tovariš. Jaz se pa opravičujem družbi, da sem sanjal o skorajšnji regulaciji, o krasnih vilah po rokokó-slogu, mogočnih gradovih s štirimi stolpi in čarobnih temnih grajskih gozdovih, ki jih oživljajo prekrasne dekllice — vile s svojim milim petjem. Seveda: družba drage volje odpusti moji raztresenosti, želeč mi, naj bi vse to kmalu dosegel. Posebno dekllice — vil mi gospodična Rozika ne zavida.

Breznik se vzravna, nalije prazne kozarce in s kozarcem v roki se zahvali družbi za nocojšnji sestanek, da mu je omogočeno osebno posloviti se od navzočih. Krepko trčimo in izpraznimo kozarce do dna. Najlepše pa sta zažvenketala kozarca naše dvojice, ki je, vedno prepirajoč se, najbolje zabavala našo družbo. In že se oglasi Rozika: »Da nam ne pozabite poslati sodčka!«

Tovariš Josip pa, ki je aranžiral ta večer, nas zagotavlja, da nam ne odide omenjeni sodček, naj velja, kar hoče. To bomo iztirjali. »In sicer,« dostavi tovarišica Ida, »ravno v tej gostilnici ga bomo izpili.«

»Dobro, dobro,« ji pritrdimo vsi. Breznik pa, da bi se izognil sitnemu odgovarjanju, začne modrovati o svoji knjigi prirode: »Quam magna et admirabilis est universa natura.« »Zopet knjiga prirode,« zabavlja Rozika. Breznik pa se obrne k nji in ji zavpije na uho: »Pulchritudinem magnae naturae admirari eamque ipsam amare debemus.« »Razumete, gospica?«

»E, tega ne potrebujem v gledališču,« se odreže tovarišica. Ida ji pomaga: »V šoli tudi ne.«

»Pri plesnem venčku tudi ne,« ji reče Breznik ter se ji nasmeje kar najbolj ljubeznivo, a meni se zdi, da proslavljam z večjim učinkom, če se poslužujem latinščine.«

Rozika ga porogljivo pristriže: »Vi in vaša latinščina iz konkordatske šole!«

Pri zadnjih Rozikinih besedah je Miško vstajal, češ, da je treba oditi. S tem je obrnil Breznikovo pozornost nase, tako da ni slišal zadnjega izraza. Breznik podpira tovariša v tem mnenju, rekoč: »Res je, iti morava! Miško inja ženo doma in deco. Ti ga pričakujejo.«

Rozika se nekam pomilovalno nasmeje, misleč si: »Jaz pa smem še ostati, svobodna sem.«

»Lahko noč!« in »finis coronat opus,« so bile zadnje besede Miškove in Breznikove. Izgubila sta se v temno noč. Tudi mi smo se odpravili, ko smo izpili še šentjaževca. Krenemo jo v nasprotno stran neba. Precej hladna ol. obrska noč nas je vzela v svoje okrilje. Spotoma smo poverili Josipu častno nalogo, naj skrbi, da dobomo iz Zelja sodček dolenjca.

Kaj pa »Življenje svetnikov?« Mojemu neutrudnemu poizvedovanju pri raznih tovariših se je zahvaliti, da se to poglavje otme pozabljivosti. Ta povest je sicer kratka, pa imponujoča. Tu jo imate: Kdo naj bi bil zamogel Breznikove učence prisiliti, da bi se preskrbeli s potrebnimi knjigami! A Breznik jo iztakne! Nekega lepega dne prevrne vse švedrave predale črvice šolske omare in posreči se mu, iz nje izvleči skoro pol stoletja staro, od moljev in knjižničnih ščipavcev razjedeno in prevrtano knjigo: Življenje svetnikov.

»Na, beri o sv. Fridolinu!« reče prvemu učencu. Druge dni pa so prišli na vrsto: sv. Dušan, sv. Srečko, sv. Zvonimir itd., itd. Razume se, da je vse to obravnaval strogo po formalnih stopnjah. Najhvalečnejša je bila pač 5. formalna stopnja — uporaba. Da so morale tu izostati slabosti nekaterih svetnikov, se razume samo ob sebi.

In tovariša Breznika ni več tukaj na Savju, tam v Zelju ga dobite, kjer srka slast zbujujoči dolenski cviček med svojimi novimi prijatelji. V prostih urah pa proučava nad vse priljubljeno knjigo prirode. V latinskih verzih proslavlja veliko prirodo. Odkrito povem: jako simpatična mi je njegova oseba. Omenjeni jesenski petek sem ga videl prvič in — Oče nebeški ve — morda tudi zadnjič. Rad se ga spominjam, in vesela se ga bo spominjala naša ostala družba, ko bomo pili na Poličevem njegov sodček dolenske kapljice. Torej, dragi Josip, spominjaj se sebi poverjene častne naloge: terjaj in izterjaj! Breznik pa bo toliko previden, da sodček odda takrat, kadar bo katoliška pratika kazala polno luno. Zimsko popoldne je kratko. Isti tovariš naj se tudi naroči na »Učit. Tovariša,« da se bo na lastne oči prepričal, da je v tem spisu nad tri četrtine resnice.

Kaže tedaj, da se bomo še enkrat sešli na Poličevem: Ida, Rozika, Miško, Josip in moja malenkost. Breznikov spomin bomo pa času in kraju in večji ali manjši vsebini sodčka primerno proslavili. Ali do takrat bodo že minili medeni tedni v naši gostilnici na Poličevem. Pa to je za nas postranska stvar. »Še ga bomo!« bi rekel tovariš Rjavec. In če bo do takrat regulacija že reš — rešena — bolje, da molčim, da ne postanem slabe volje. Še ga bomo na Poličevem!

Preden končam, sem v prijetnem položaju povedati, da je pred nedavnim časom naš Josip poslal Brezniku razglednico s pomanjkljivo kostumovano Evo. Spodaj so bile zapisane pomenljive besede: Liber naturae apertus est.

Finis coronat opus.

„Učiteljski Tovariš“ izhaja 1., 10. in 20. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 8 K, pol leta 4 K, četrt leta 2 K. Spisi naj se blagovoljivo pošiljati samo pod naslovom: Uredništvo „Učiteljskega Tovariša“ v Idriji. Naročnino pa prejema gosp. Frančišek Črnagoj, nadučitelj v Ljubljani (Barje). — Vse pošiljate naj se pošiljajo franko. — Oznanila in poslanice se računajo za stran 30 K, pol strani 16 K, 1/2 strani 10 K, 1/4 strani 8 K, 1/8 strani 4 K; manjši inserati po 20 h petit-vrsti. Večkratno objavljenje po dogovoru. Priloge poleg poštnine 6 K.

Izdajatelj in odgovorni urednik Radivoj Koréne. — Last in založba „Zaveze avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev“. Tiska „Narodna tiskarna“ v Ljubljani.